— Καλὲ τί λέγεις ἐκεῖ; ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεύς. Θὰ σιωπήσῃς! Περὶ αὐτοῦ πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν γίνεται πλέον λόγος.

— Ἀ! πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Σχικώ, ἂς μεταβῶμεν εἰς ἄλλα.

— Λάλει, εἶπεν ἡ φωνή.

— Ἀναγνωρίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ ψευδὴς Ἐρρίκος, ὅτι ὑπῆρξα λῃστὴς πρὸς τοὺς Πολωνούς, οἵτινες μ' ἐξέλεξαν βασιλέα καὶ τοὺς ὁποίους μίαν νύκτα ἐγκατέλειψα, ἀποκομίσας πάντας τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος, καὶ μετανοῶ.

— Αἴ! κτῆνος! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, τί ἐνθυμίζεις ἐκεῖ; αὐτὸ ἔχει λησμονηθῆ.

— Πρέπει ν' ἀκολουθήσω νὰ τὸν ἀπατῶ, ἀπήντησεν ὁ Σχικώ· ἄφες με ἐλεύθερον.

— Λάλει, εἶπεν ἡ φωνή.

— Ἀναγνωρίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικώ, ὅτι ὑπέκλεψα τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου δ' Ἀλανσών, ὅστις ἦτο ὁ ἄμεσος διάδοχος, ἀφοῦ ἐγὼ εἶχον παραιτηθῆ, ἀποδεχθεὶς τὸν θρόνον τῆς Πολωνίας, καὶ μετανοῶ.

— Φαῦλε! εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Δὲν εἶναι ταῦτα μόνα, εἶπεν ἡ φωνή.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ

[Διήγημα, μετάφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Βίλδη].

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγουμένων φύλλον)

Ὁ κόμης οὐδέποτε βεβαίως ἤθελε σκεφθῆ νὰ παραβῇ τὴν τελευταίαν βούλησιν τῆς συζύγου του καὶ νὰ προξενήσῃ σκάνδαλα, γνωστοποιῶν τὴν μὴ γνησιότητα τοῦ Ἀρθούρου, ἄλλως τε δὲ καὶ δὲν ἠδύνατο αἴφνης νὰ μεταβάλῃ εἰς ἀδιαφορίαν καὶ οἶκτον τόσην στοργήν, ἣν πρότερον ἔτρεφε δι' αὐτόν, θεωρούμενον υἱόν του· οὐχ ἧττον ἡ ὑπερηφία αὐτοῦ ὡς πατρὸς καὶ ἀριστοκράτου δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ δυσαρεστῆται διὰ τὴν τύχην, ἥτις, χωρὶς αὐτὸς τὸ παράπαν νὰ ὑπέχῃ εὐθύνην τινά, τὸν ἀπήλλασσε δυσκολωτάτης καὶ λίαν κρισίμου θέσεως ἀπέναντι τοῦ Ἀρθούρου διὰ τὸ μέλλον.

Ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Κλοτίλδης, ἀπεναντίας, ἐγεννήθη ὁλόκληρον ἠφαίστειον αἰσθημάτων καὶ χίλιοι διαλογισμοὶ ἐτάρασσον τὸν νοῦν της. Ἐσκέπτετο ὅτι, ἄν, ἕνεκεν τῆς ἀποκαλύψεως τῆς μητρός της, ἀπώλεσεν ἀνεκτίμητον φίλον, δὲν ἦτο οὐχ ἧττον ἀδύνατον νὰ τὸν ἐπανεύρῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐνεθυμεῖτο ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἀδελφός της. Τὸ πάθος, ὅπερ πρότερον ἐζήτει νὰ καταπνίξῃ καὶ νὰ κρύψῃ εἰ δυνατὸν καὶ εἰς ἑαυτήν, ἤδη ἐτέρπετο νὰ τὸ γιγαντοποιῇ διὰ τῆς νεανικῆς καὶ θερμῆς φαντασίας της. Ἐγίνωσκε πάρα πολὺ καλῶς πόσον τὴν ἠγάπα ὁ Ἀρθοῦρος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ ὅτι, μολονότι τὴν ἀπέφυγε, θὰ ἀπεφάσιζε ν' ἀποχωρισθῇ ἐντελῶς ἀπ' αὐτῆς, καταστρέφων τὴν ὕπαρξίν του. Ναί, ἦτο βεβαία ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος δὲν εἶχεν ἀποθάνει, ὅτι δὲν θὰ ἐπεζήτει τὸν θάνατον καὶ ὅτι ἐνδιεφέρετο δι' αὐτήν· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἦτο πεπεισμένη, ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος ἑκουσίως οὐδέποτε θὰ παρουσιάζετο ἐνώπιόν της καὶ ὅτι ἔπρεπεν αὐτὴ νὰ φροντίσῃ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ καταφύγιόν του.

Ὁ Ἀρθοῦρος ἦτο λίαν ὑπερήφανος καὶ εἶχεν ἀρκετὴν φιλοτιμίαν, ὥστε νὰ κατανοήσῃ ὅτι οὔτε ἐπὶ μίαν στιγμὴν πλέον τῷ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ μένῃ ὡς παρείσακτος ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ. Ὅταν ἤκουσε τὴν ἐξομολόγησιν τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει πάντοτε ὡς μητέρα του, καὶ ἐπείσθη ἐκ τῆς ἐσχάτης αὐτῆς κινήσεως, ὅτι ὁ ξένος ἦτο αὐτός, ὑπῆρξε θαῦμα πῶς δὲν ἀπέθανεν ἐξ αἰσχύνης παρὰ τὴν κλίνην ἐκείνην. Ἀλλὰ παραυτὰ ἔλαβε τὴν ἐσχάτην ἀπόφασιν καὶ χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ τῆς Κλοτίλδης καὶ τοῦ κόμητος, βεβυθισμένων εἰς τὰ δάκρυα, ἐφίλησεν ἐπανειλημμένως τὰς χεῖρας τῆς νεκρᾶς καὶ ἀπεμακρύνθη καταλυπημένος, ἀλλ' ἄνευ μνησικακίας.

Ἀπὸ τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας ἐρρίφθη εἰς τὸν δρόμον, εἰς δὲ τοὺς συναντῶντας καὶ ἐρωτῶντας αὐτὸν ἠγνόει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του νὰ εἴπῃ. Δυστυχὴς ἐκ τῶν δυστυχεστάτων!

Ὑπέφερε; Τίς δύναται νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βάθος καρδιῶν τινων;

Ἐπί τινα καιρὸν ἡ Κλοτίλδη κατεγίνετο νὰ τὸν ἀναζητῇ, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐν τούτοις ἡ ἀτυχὴς κόρη εἶχε πάντοτε καλὸν προαίσθημα καὶ δὲν ἐπείθετο νὰ παύσῃ ἐλπίζουσα.

Ἡμέραν τινὰ ἤκουσεν ὑπηρέτην τινὰ τοῦ οἴκου των, διηγούμενον ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς προτεραίας εἶδεν ἄνθρωπόν τινα ὕποπτον, περιφερόμενον ἐν τῇ ὁδῷ καὶ σταματῶντα συνεχῶς, ὅπως παρατηρῇ τὰ παράθυρα τῆς δεσποινίδος Κλοτίλδης. Ὑποπτευθεὶς ὅτι οὗτος ἠδύνατο νὰ εἶνε κακοῦργός τις, ὅστις κατεσκόπευε τὸν οἶκον, μελετῶν κακά, τὸν ὑπέβλεπε κρυφίως καὶ τέλος, ἀπομακρυνθέντα, τὸν ἠκολούθησε μέχρι τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε.

Παρὰ τοῦ θυρωροῦ τῆς οἰκίας ταύτης ἔμαθεν ὅτι ἦτο νέος τις, ἐλθὼν ἐσχάτως ἐκ τινος ἐπαρχίας καὶ ὅτι ἔζη, κατὰ τὰ φαινόμενα, συγγράφων καὶ ζωγραφίζων διά τινα βιβλιοπώλην τῆς πόλεως.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ἡ Κλοτίλδη, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου της, ἐξῆλθε κρυφίως καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην. Ἠρώτησε περὶ τοῦ νέου ζωγράφου, λέγουσα ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ παραγγείλῃ εἰκόνα τινά· ἐπειδὴ ὅμως τῇ εἶπεν ὁ θυρωρός, ὅτι εἶχεν ἐξέλθει, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ τὸν ἀναμείνῃ.

Ἀφοῦ περιέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ματαίως, ἀνεχώρησε, παρακαλέσασα τὸν θυρωρὸν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν ἑπομένην ἑσπέραν, κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν, προκειμένου περὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως.

Εὐτυχῶς, οὐδεὶς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κόμητος ἐνόησεν, ὅτι ἡ Κλοτίλδη εἶχεν ἐξέλθει.

Ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ τῆς ἑπομένης, ἡ Κλοτίλδη δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ζωγράφου· ἡτοιμάζετο δὲ νὰ ἀνέλθῃ, ὅτε ὁ θυρωρὸς τῇ ἐνεχείρισεν ἐπιστολήν τινα, λέγων πρὸς αὐτήν:

— Ἐὰν ζητῆτε τὸν κύριον, περὶ οὗ μοὶ ὡμιλήσατε χθὲς τὸ ἑσπέρας, λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω καμμίαν πληροφορίαν, καθόσον σήμερον ἤλλαξε κατοικίαν, χωρὶς νὰ μοὶ ἀφήσῃ τὴν διεύθυνσίν του· μοὶ ἔδωκεν ὅμως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅπως τὴν ἐγχειρίσω εἰς τὴν κυρίαν, ἥτις θὰ ἐπέστρεφε νὰ τὸν ζητήσῃ.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡ Κλοτίλδη ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν.

Ἰδοὺ αὕτη:

Κλοτίλδη,

Δὲν ἠξίουν νὰ μὲ λησμονήσητε, ἀλλ' ἤλπιζον ὅτι ἠθέλετε μὲ ἐγκαταλείψει εἰς τὴν τύχην μου καὶ θὰ μὲ ἀφίνατε ἥσυχον. Τί ἐζητεῖτε; Τί ἠθέλατε παρ' ἐμοῦ;

Δυνάμεθα πλέον νὰ ἐιμεθα ἀδελφοί;

Δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἑνώσωμεν τὴν ὕπαρξίν μας;

Δυνάμεθα καὶ νὰ εἴμεθα ἁπλοῖ φίλοι;

Σκέφθητε ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων ἐρωτήσεων· ἀναλογίσθητε τὴν ἀποκάλυψιν τῆς μητρός σας, τὴν τρομερὰν ὑπεροψίαν τοῦ πατρός σας, τὴν θέρμην τοῦ ἔρωτός μας καὶ θέλετε πεισθῆ, ὅτι, ἐὰν ἡ πρᾶξίς σας ὑπῆρξε γενναία, ὑπῆρξεν ἐπίσης ἀπερίσκεπτος.

Ἐννοῶ· φροντίζετε περὶ τοῦ μέλλοντός μου. Ἔχετε ἄδικον Τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ εἶμαι εὐτυχής, εἶνε νὰ γίνετε σεῖς τοιαύτη

Τὸ ἀπεφάσισα ἀμετακλήτως. Μὴ ἀπατᾶσθε· δὲν θὰ μάθετε πλέον τι περὶ ἐμοῦ. Δι' ἐμὲ ἀρκεῖ, ὅτι δὲν ἐξεθιώχθην τοῦ οἴκου σας, ὡς νόθος, καὶ ὅτι σεῖς θὰ μ' ἐνθυμῆσθε πάντοτε ὡς ἀδελφόν σας... τεθνεῶτα.

Χαῖρε. Ἀρθοῦρος.

Ἡ Κλοτίλδη, ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν καὶ ἐδέησε νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὴν κλίνην της.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐγένετο περίλυπος καὶ σπανιώτατα ὡμίλει. Τῇ ἐγένοντο προτάσεις περὶ ἐξόχων συνοικεσίων, ἀλλ' ἠρνεῖτο πάντοτε.

Ἤλπιζεν; ἤλπιζεν, ἀλλὰ ματαίως. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἡ Κλοτίλδη κατέστη ἀγνώριστος. Ἡ ἐπιστήμη καὶ αἱ θεραπεῖαι οὐδὲν ἴσχυσαν ἐπ' αὐτῆς. Τὸ πνεῦμα εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ καὶ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑπέκυψε καὶ τὸ σῶμα.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Κλοτίλδη ἐκηδεύετο, μεθ' ὅλης τῆς ἀνηκούσης τῇ κοινωνικῇ αὐτῆς θέσει πομπῆς, αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφον τὸ τραγικὸν τέλος νέου τινὸς καλλιτέχνου, θραύσαντος τὸ κρανίον αὐτοῦ διὰ βολῆς πολυκρότου.

Τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον, ὅπερ ἔφερεν ὁ νέος οὗτος, ματαίως ἐζητήθησαν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Β. Φ. Βῶλον. Ἐλήφθη συνδρομή σας. Βιβλίον ἀπεστάλη. Ὄχι, εἰσέτι. — κυρίαν Ἀναστ. Στ. Βόνιτσαν. Εὐχαρίστως.—κ. Σ. Ι. Λ. ῥαβδῖνον, Ζάκυνθον. Α' τόμος «Ἑλλ. Μυθιστ». καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν. — κ. Ι. Γ. Γ. Γύθειον. Ἐλήφθησαν παρὰ Δ. Χρ. Ἀθ.». Σᾶς γράφομεν ἰδιαιτέρως. —κ. Ζ. Ι. Β. μοίραρχον, Μεσολόγγιον. Ἐλήφθη. Βιβλίον ἀπεστάλη.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πωλοῦνται:

Ὁ Α' τόμος τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἀντὶ δραχ 5 δεδεμένος 7.

Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τὰ «Δυο Δίκκα», μυθιστορία Αἰμιλίου Ῥισεδούρη, τόμοι 4, ἀντὶ δρ 2, [ἐλεύθ. ταχυδρ 2.20.]

«Εἰκόνες», σατυρικαὶ διστρίβαι. ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, λ 60.

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίδος, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν. λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ὑπὸ Φωτάκου, ὑπαστυνόμου τοῦ Κολοκοτρώνη, δρ. 1 [ἐλεύθ. Ταχ. 1.20].